

Vukovar: I danas ponosno stoji na braniku svoje Hrvatske

19. prosinca 2020.

„Onaj tko ima posao njemu je dobro, a oni koji ne rade smatraju život lošim. Međutim, oni da se potrude mogli bi raditi. Meni je u Vukovaru dobro. Trgovine su dobre. Postoje veliki tržni centri gdje mogu kupovati i oni koji manje zarađuju. Država i grad pomažu sirotinju. Nije ovdje loše kako se želi prikazivati. Nemamo mi zašto jadikovati. Ona se ratna pitanja moraju konačno razriješiti, ali mi tu ništa ne možemo”, govori Marija.

Piše: Anto PRANJKIĆ

18. studenoga 1991. godine u Vukovaru na istoku Hrvatske dogodio se neviđeni egzodus. Patnje i žrtve koje su svih tih ratnih dana podnosili Vukovarci vapile su u nebo. Svijetu su odaslane poruke. Mirnom reintegracijom Vukovar je vraćen u pravni poredak Republike Hrvatske. Ljudi su se počeli vraćati. Život se polako vraćao, ali se vraćao. 18. studenoga proglašen je posebnim danom koji se obilježava u cijeloj Hrvatskoj. Toga dana mnogobrojni se upute u Vukovar. Poklone se žrtvama i odu svojim kućama. Hvale vrijedno. Ali, što je s Vukovarem i Vukovarcima u ostalih 364 ili kad je prijestupna godina 365 dana? Rijetki su se zapitali kako ti ljudi žive ili kako im je recimo danas?

Ulazimo u grad. Ne slični na grad kojega često gledamo na televizijama i o kojemu čitamo u novinama. Našim se očima Vukovar prikazuje normalan gradić na istoku Hrvatske. Zgrade su obnovljene. Ljudi, uistinu, nema mnogo, ali tu su. Većinom u kućama, jer i korona virus je učinio svoje.

-Nije sve onako kako se prikazuje na televiziji i kako nam se pokušava dočarati. Ja sam u ovaj grad doselio 1997. godine. Tu živim i radim. Pune 24 godine u istoj tvrtki. Ima nas šestoro. Tri pravoslavca Srbina, tri katolika Hrvata, kaže nam poznati vukovarski književnik Marko Babić i napominje da manipulatori rade svoj posao:

- Kako protumačiti ovo? U naselju gdje se ja nalazim živi 80% pravoslavaca. Ja sam Hrvat-katolik, ali nisam osobno imao nikakvih problema. Moja djeca su se igrala sa srpskom, a onda toj mladosti nije bilo jasno zašto ih razdvajaju u odvojene škole. Dakle, kod kuće se međusobno mogu igrati i

živjeti a onda u školi to ne mogu. To je jedan veliki apsurd, kaže Marko, kojega i njegova pjesnička aktivnost veže za miroljubivost i ljudski pristup u svemu.

– Napisao sam dvije zbirke pjesama, a dvije u kojima su zastupljene i moje pjesme su zajedničke zbirke domoljubne tematike.

I Gradska knjižnica dobro radi svoj posao. Često se organiziraju različiti književni događaji, a ravnateljica Jelena Miškić sa suradnicima vodi računa da sve bude onako kako treba biti, pa su tu u Zavičajnoj zbirci posebno zastupljeni domaći književnici koje predvodi veliki Pavao Pavičić, ali se ne zaboravljaju niti vukovarski velikani poput Lavoslava Ružičke ili Nikole Andrića, pa se organiziraju razna predavanja njima u čast.

-Dobro ja znam što je bilo u ratu. Ne ponovilo se, ali moramo se izdići iznad toga. Mi danas u Vukovaru imamo jedan mnogo veći problem. Nema nam, čovječe, djece. Odoše. Ovdje ne možeš napredovati. Plaće su najniže u Hrvatskoj i to je problem. Imam dosta prijatelja koji privatno rade. Svim mladim bračnim parovima koji su stupili u brak i kupili kuću u Vukovaru jedan dio pomaže država a s druge strane i grad i na svako dijete dobiju se određena sredstva. To je dosta dobro napravljeno. Država i grad pomažu. Evo, u zadnje vrijeme poduzetnici iz drugih krajeva prijavljuju se ovdje, kaže naš sugovornik Babić.

Prema Mariji Augustinović život u Vukovaru je nekomu dobar a nekomu loš. Ona kaže:

– Onaj tko ima posao njemu je dobro, a oni koji ne rade smatraju život lošim. Međutim, oni da se potruže mogli bi raditi. Meni je u Vukovaru dobro. Trgovine su dobre. Postoje veliki tržni centri gdje mogu kupovati i oni koji manje zarađuju. Država i grad pomažu sirotinju. Nije ovdje loše kako se želi prikazivati. Nemamo mi zašto jadikovati. Ona se ratna pitanja moraju konačno razriješiti, ali mi tu ništa ne možemo, govori Marija.

Ivici Mlinariću pak druga pitanja predstavljaju ogroman problem. Problem nestalih, imena ulica na ćirilici i niz drugih pitanja, koja se graniče s politikom. Ta su pitanja itekako i životna, pa su i kamen spoticanja, jer ljude vraća u prošlost i na teške dane:

-Mi koji smo stradali u Vukovaru i tu nekoga izgubili naravno da smo rezignirani da se nestale osobe konačno ne mogu naći ili da se ne može ponuditi istina. Zašto se to nakon toliko godina krije? Ja sam uvjeren da kada bi se samo istina konačno iznijela, da bi bilo puno bolje. Zločince svakako treba privedi pravdi i to će se dogoditi. Pravda je spora, ali dostižna. Istina je da stvarno ponekad izgleda kao da se namjerno ne zalažemo da se to konačno riješi, ali ja vjerujem da će se i to dogoditi. Uvjeren sam da će tada sve krenuti na bolje, jer kako da ja gledam one koji su mi pobili pola moje obitelji i nekažnjeni hodažu po gradu. Razumijte me, ja nisam životinja, nego čovjek od krvi i mesa sa mozgom ali i s emocijama, vidno uzbuđen kaže Ivica i napominje da ljudi koji žive u Vukovaru vole svoj grad, ali da ima puno i onih koji provociraju, upravo jer znaju da su emocije još uvijek jake.

Naši su sugovornici jednoglasni da politika igra važnu ulogu u razjedinjavanju. Nekada je Vukovar bio jedno u svakom pogledu, a danas svako vuče na svoju stranu. Na Vukovar se, kažu, gleda s posebnim očima i to treba iskoristiti i donijeti dobro gradu i ljudima koji tu žive. Zadovoljni su s Vukovarcima koji u Zagrebu imaju lijepe dužnosti. S ponosom ističu državne tajnike Zvonka Milasa i Nikolu Mažara.

-Zgodni, lijepi, odmjereni, mirni, pametni i radnici, baš onakvi kakvi bismo mi Vukovarci i željeli da budu, kaže Vera Filipović. Ona napominje kako ima i drugih dobrih Vukovaraca, ali moraju se konačno ujediniti u zajedničkom stavu prema Vukovaru i doprinijeti još više lijepim stvarima. Oni dobro rade, ali zašto ne bi i još bolje, kaže kroz smijeh dok nam naručuje kavu.

Dragi prijatelji, Vukovar, simbol obrane hrvatskoga naroda jednako je lijep svakoga dana. I 18. studenoga, ali i 18. prosinca ili 18. lipnja. Dođite i uvjerite se sami. Treba u Vukovar doći kad nema državnih televizija, nego kada su u vas uprte oči onih malih lokalnih obiteljskih televizija,

koje će kad vas snime na trgu na večer u obitelji, maloj televiziji, prenijeti radosnu vijest kako su vidjeli neke nove ljude i zbog toga biti jako sretni i radosni. Dođite u Vukovar. Čeka vas svakoga dana u godini.